

Tolle Lege

Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Duben 2016, r. XX. č. 216

"Utrpením Pán přešel ze smrti do života a otevřel cestu nám, kteří věříme v jeho vzkříšení, abychom ze smrti do života přešli i my. Není nic velkého, že Ježíš zemřel, tomu věří i pohané, židé a bezbožníci; tomu věří všichni. Skutečně velkou věcí je věřit, že vstal z mrtvých. Vírou křesťanů je Kristovo zmrtvýchvstání."
(Sv. Augustin)

"On opravdu vstal!"

V křesťanských zemích bývalo zvykem zdravit se slovy "Kristus vstal z mrtvých!" a s odpovědi **"On opravdu vstal!"**

Vzkříšení našeho Pána není pouhou historickou vzpomínkou, či památkou, zmrtvýchvstání je ohniskem naší víry. Sv. Pavel říká: „Kdyby Ježíš nebyl vzkříšen, naše víra by byla zbytečná." Slova ALELUJA - Chvalte Pána – se opakovaně ozývají v průběhu této velikonoční doby v našich modlitbách a písních. Ježíšova smrt znamenala vítězství, ne porážku. Když jej následujeme, máme svůj podíl na jeho překonání hříchu a smrti. Když jdeme za ním, není třeba mít z ničeho strach. Vždyť On jako první prošel branou smrti a vrátil se jako vítěz nad smrtí, peklem a zlým. Jásejme tedy z plna hrdla:

Aleluja, Ježíš žije, Ten, který za nás položil svůj život, žije!
Nikdy již nepohltí tma hrobky
Toho, jenž vstal z mrtvých, jak
bylo předpovězeno.

Zpívejme: **Bud' zdráv,**
Vzkříšený Ježíši! Aleluja!
Aleluja! Aleluja!

P. William S. Faix, OSA

Radostné a nadějeplné Velikonoce!

KRISTUS VSTAL Z MRTVÝCH A MY SE RADUJEME!

Neděle zmrtvýchvstání, „Hod Boží velikonoční“

Kristus vstal z mrtvých za svítání "prvního dne v týdnu", neboli "prvního dne po sobotě" (sobota byla podle židovského kalendáře posledním dnem týdne). Jako křesťané věříme, že svým zmrtvýchvstáním dovršil Boží stvořitelské a vykupitelské dílo a definitivně lidem otevřel cestu k Bohu, k plnosti života s Bohem. Proto se křesťané v tento den začali pravidelně scházet k eucharistickému "lámání chleba" ("mši svatě") a tento den nazvali "dnem Páně". Každá neděle v roce je tedy "oslavou Velikonoc" - zvláštním zpřítomněním Kristova vykupitelského činu. Jedině z něho můžeme čerpat posilu pro naši vlastní cestu zmrtvýchvstání.

Velikonoční oktáv a doba velikonoční

Oslava Velikonoc trvá dalších padesát dní ("velikonoční doba") a vrcholí slavností Seslání Ducha svatého (Letnice). Latinský název Pentecostes znamená "padesátý den velikonoční slavnosti". První týden po Velikonocích se nazývá "velikonoční oktáv". Čtyřicátý den po Velikonocích (čtvrtek v šestém velikonočním týdnu) se slaví svátek "Nanebevstoupení Páně".

Druhá neděle velikonoční - "bílá neděle". Neděle Božího milosrdenství

Na první neděli po Velikonocích se slaví Svátek Božího milosrdenství. Neděli Božího milosrdenství stanovil papež Jan Pavel II. v den svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské – 30. dubna 2000. Právě sestra Faustyna se stala šířitelkou poselství o Milosrdenství určeném celému světu. „V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; a' se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ (Deníček, 699)

“Toto je den, který učinil Pán”

Toto je den, který učinil Pán (Ž. 117,24). Hled'te na tuto radost, na radost z vašeho shromáždění, na radost ze žalmů a chvalozpěvů, na radost z připomínky umučení a zmrtvýchvstání Páně, na radost z naděje na budoucí život. Když už sama naděje vzbuzuje tolik radosti, jak velké bude její naplnění? Vždyť v tyto dny, kdy nám zaznívá Aleluja, jako by se proměňoval náš duch. Nepociťujeme něco nevýslovného, cosi jako předtuchu nebeské vlasti? Když už nás tyto dny naplňují takovou radostí, jak radostný bude den, o kterém bylo řečeno: *“Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte království”*, až budou shromážděni všichni svatí, kdy se setkají, kdo se dosud neznali, znovu se setkají, kdo se už znali a tak budou pospolu, že už nikdo neztratí toho, koho má rád a nikdy ho neohrozí nepřítel? Neboť hle, zpíváme Aleluja: opravdové, jásavé a plné radosti. A přece: kdybychom je stále opakovali, omrzelo by nás: ale když se nám vrací v tuto určitou roční dobu, jakou radost nám přináší a s jakým steskem se s ním loučíme! Bude v onom životě také chvíle radost a pak omrzlost? Nikoli. Snad se někdo zeptá: jak tomu bude, že nebudeme nic jiného dělat a přece se nedostaví žádná omrzlost? Kdybych ti mohl ukázat na něco v tomto životě, co se nám neznechutí, uvěříš mi pak, že v onom životě bude všechno takové? Známe znechucení jídlem, znechucení pitím, znechucení divadlem, znechucení tím a oním, ale nikdy nikdo nebyl znechucen zdravím. Jako se ti tedy zde ve smrtelném těle, v této porušitelnosti, v pocitu ošklivosti nad břemenem tělesnosti nikdy neznechutí zdraví, tak se v onom životě nikdy neznechutí láska, nesmrtelnost, věčnost.

Sv. Augustin

IN MEMORIAM: P. Václav Vít Mareček, OSA

4. 9. 1917 – 7. 4. 2004

Tou snad nejcharakterističtější vlastností otce Víta Marečka, OSA, byla jeho hluboká láska k lidem. Po celých krátkých devět let, která jsem mohl prožít v jeho blízkosti, jsem si mohl být jist, že jeho den nezačne jinak než pomocí těm, kteří se na něj obraceli o pomoc, radu nebo lekce latiny či řečtiny, nejlépe ovšem obou jazyků. Po uplynulých 25 let měl otec Vít na starosti třetí augustiniánský řád: jako skutečný znalec díla sv. Augustina byl k tomu osobou nejpopovolanější. Do paměti se vryly fronty penitentů před jeho zpovědnicí vždy před Vánoci, Velikonoci a tradičně první pátek v měsíci, po celých 38 let služby u svatého Tomáše. Kdosi otce Víta nazval „zpovědníkem Prahy“. Tento neohrožený kněz, zocelený nejprve krutou dobou nacistického protektorátu a poté pěti lety internace v komunistickém koncentráku pro duchovní, dokázal i v té nejtíživější totalitě poskytovat rady, napomenutí a rozhřešení, a slovem i příkladem své služby vychovat uprostřed ubíjející marxistické „utopie“ novou generaci nadšených věřících katolíků. Historky o výsleších státní policie, kterou jeho tajné katechetické kursy a pastorační aktivity především mezi mladými lidmi musely notně znepokojovat, se staly bezmála legendárními. A přece pater Vít, jak byl „domácky“ osločován svou augustiniánskou komunitou, byl člověk uzavřené povahy a své názory otevřeně vyjadřoval jen zřídka – pokud tak však učinil, nemohlo být pochyb o tom, na jaké straně stojí. Svým neobyčejným ohledem na druhé a citlivostí dokázal často přispět k utišení rozepří a uzdravujícímu kompromisu.

Nejčastěji bylo otce Víta možné zastihnout zabraného do studia v jeho knihami obloženém pokoji nebo v usebrání před Nejsvětější Svátostí v domácí kapli svaté Rity. A pak ovšem při jeho nezbytné procházce kolem kláštera. Naše společenství a farnost u sv. Tomáše mnoho dluží tomuto muži podle slov Písma „spravedlivému, který miloval Boha a žil podle jeho přikázání.“ Bratře Víte, odpočívej v pokoji, který nemá konce.

P. William Faix, OSA v Tolle Lege květen 2004 č. 83

(7. 4. ve 12,15 hod bude za P. Marečka sloužena mše sv.)

Papež František: Tajemství přístupu k Bohu

(pokračování z Tolle Lege 2/2016)

V modlitbě se naše tělo identifikuje s tělem Slova a vedené Duchem prožívá touhu po Otci. Toto je tajemství, které se zjevuje v modlitbě a které je příslibem jedinečného společenství s Otcem v Duchu a skrze Syna. Dochází k tomu účasti na této podivuhodné výměně: on přijímá naše tělo a my přijímáme jeho Ducha.

Tak jsme osvobozováni z každého otroctví a především z veškerého strachu. Jsme svobodní svobodou, která nás pobízí k návratu z našeho vyhnanství. Vracíme se ke svobodě, neboť jsme v síle Božího slova pochopili, že pokaždé, když vyznáváme "zhřešil jsem proti nebi i proti tobě", chystá se pro nás oslava. Otec v našem zraněném těle vidí svého Syna, který se pro nás stal jednou velikou ranou. A naše svoboda je ještě mnohem hlubší, neboť když zjistíme, že jsme "vítáni", ještě více se otevíráme Duchu, jenž nás vede k natolik svobodné a synovské modlitbě (k modlitbě syna, který je zároveň pánem domu), jakou je **modlitba přímá**.

Neboť *jestliže se nepřimlouváme často za druhé, ještě jsme si neuvědomili svůj synovský vztah k Otci - tu skutečnost, že jsme doma, že patříme do rodiny.*

Všechny velké Boží osobnosti jsou přimlůvci. Abrahám se přimlouvá za Sodomu (srov. Gn 18,23-32). Něco takového je možné pouze ve víře, která umožňuje tento důvěrný a naléhavý rozhovor. Totéž dělá i Mojžíš, když se na poušti přimlouvá za lid a prosí za odpuštění jeho hříchu (srov. Ex 32,11-14.30.34; Nm 14,10-20). Zvlášť dramatická je přimlůvná modlitba v Ex 32. Je to téměř zápas, při němž Mojžíš využívá klasických argumentů, aby Boha "přemluvil". Odvolává se na Boží lásku (tento národ je tvým lidem), na Boží věrnost (rozpomeň se na svá zaslíbení), na jeho slávu (co řeknou ostatní národy, opustíš-li lid, který je tvým vlastnictvím?). Modlitba nakonec zvítězí: "Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu" (srov. Ex 32,14). Zde bych chtěl zopakovat, co jsem již řekl výše: **Není to Bůh, kdo mění názor, nýbrž člověk. V modlitbě postupuje od svého poznání Boha hněvu k poznání Boha odpuštění.** Mojžíš objevil pravou Boží tvář - tvář věrnosti a odpuštění - a dokázal v pravém světle nahlížet na hřích lidu. *Přimlůvná modlitba nám otevírá tuto cestu. Umožňuje, aby se zjevila taková Boží tvář, jakou on sám chce, abychom hledali.*

V přimlůvné modlitbě máme přístup k Otcovu hledisku a objevujeme nové stránky, které vyplývají na povrch konkrétních okolností a mění je. Je to pravda, lidsky můžeme říci, že "přimlůvou se pohne Boží srdce", avšak ve skutečnosti on nás vždycky předchází svým soucitem, protože nás miluje jako první. Naší přimlůvnou modlitbou umožňujeme, aby se jeho moc, láska, oddanost a věrnost (které se nemohou měnit, neboť on zůstává vždycky věrný) projevovala ve věcech ještě zřetelněji a tvořivěji.

Proto přimlůvná modlitba počítá s důvěrným vztahem a s důvěrou (parrésia). Někdo řekl, že v "modlitbě setrváváme před Bohem, abychom odkrývali hluboké prameny lásky i v těch situacích, kde by podle historické logiky měla platit schémata hříchu, trestu a prokletí". **Sám Ježíš nám dává příklad přimlůvné modlitby.** Přimlouvá se za Petra, aby nezanikla jeho víra (srov. Lk 22,32). Přimlouvá se za to, aby Otec poslal svého Ducha (srov. Jan 14,16). Přimlouvá se za ty, kdo jej křížují (srov. Lk 23,34). Nezapomínejme, že pouze přimlůvnou modlitbou můžeme osvobodovat člověka od d'ábla (srov. Mk 9,29).

Zkušebním kamenem autenticity přimlůvné modlitby je chvála. Přimlůva musí být spojena s chválou. V opačném případě by se za "prosbami" mohla ukrývat nikoli skutečná přimlůva, nýbrž pokrytectví, které dlouhými modlitbami pouze zakrývá nenasytnou hamižnost (srov. Mk 11,24-25). *Chvála je zárukou nezištnosti naší modlitby.* Touto vůní musí být prodchnut náš důvěrný synovský přístup k Otci skrze Syna v Duchu svatém.

Téma chvály nám mohou přiblížit *Izaiášovy chvalo zpěvy*: Iz 42,10-17; 45,20-25. Každá chvála souvisí s vědomím daru. Právě ve chvále je nejlépe vyjádřen kontemplativní rozměr každé modlitby. V žalmech chval se o nic neprosí, ale člověk chce vyzpívat radost, odevzdanost Bohu, díkuvzdání, prostou skutečnost, že existuje. *Chválit znamená napodobovat Boží velkorysost.* Proto naše tělo chválou pookřává, pozvedá se, stává se méně utilitaristickým a víc kontemplativním... Zkrátka zpívá. Pavel začíná většinu listů hlubokou chválou, která je základem toho, co pak následuje.

Nejllepší chválou, kterou můžeme Otci vzdát, je oběť utrpení jeho Syna. Zde chvála nabývá formy **dobrořečení** - "eulogia, eucharistia" (srov. Mk 6,41; 14,23). *Dobrořečení vyjadřuje*

uznání a vděčnost. Rodí se z hlubokého vědomí Božího daru a vede k uznání bratrského vztahu mezi věřícími. Když vyslovujeme dobrořečení, zříkáme se nároku na výlučné vlastnictví darů, které nás obklopují, a nepovažujeme se za jejich majitele. Jejich pravým vlastníkem je Bůh. *Modlitby chvály jsou schopni pouze ti, kdo ve svém životě dovedou zahlédnout přítomnost Boha, jenž koná podivuhodné věci.*

(úvaha z knihy Jorge Maria Bergoglia: "Otevřená mysl, věřící srdce", nakladatelství Paulínky, 319 str., r. 2013).

Jak jsme ve svých životech objevovali strom blahoslavenství a s Boží milostí jej hnali do květu

Rok se s rokem sešel a z opršelé snivosti smíšených lesů se opět vynořil štěkeňský klášter, na jehož prahu nás - dvanáct šťastných, jimž byl dopřán volný víkend - stejně jako vloni nevtíravou pohostinností a pramenitým tichem přivítaly vlídné sestřičky z Congregatio Jesu.

Začátek byl pro mne tentokrát lehčí, neboť jsem se, coby benjamínek augustiniánské fraternity, už necítila tak ztracená pod pohledy neznámých lidí a netřásla jsem se strachem z nepřijetí, nadto jsem věděla, že bydlím se spřízněnou duší, jíž opravdu nevádí pomáhat mi ve chvílích, kdy jsou oči prostě nezbytné, a tak se tep času záhy zklidnil natolik, že rytmus udávala jen milovaná liturgie hodin, tu a tam kroky a tušený pohyb větví staletých dubů. A v takto vyhloubeném útočišti, kde nebylo třeba nosit masku a stydět se za slzy či za otázky, vyvstal prostor pro setkání s Kristem.

Když nám nedávno Antonio svěřil, že tématem rekolekce budou blahoslavenství tak, jak je najdeme v Matoušově a Lukášově evangeliu, říkala jsem si, že celý víkend z tohoto textu, jakkoli vydatný a důležitý je, budeme vařit leda nastavovanou kaši, tudíž mi notně vrtalo hlavou, čím se má nastavovat. Řešením této záhady se brzy ukázalo být multidimenzionální čtení, přičemž jednotlivé rozměry se navzájem prostupovaly a osvětlovaly, čtení jako lectio divina inspirované metodologií ignaciánských duchovních cvičení. Aby nás neoslepil písek interpretační svévole, bylo nejprve třeba pokusit se nahlédnout text tak, jak jej mohl chápat první adresát, tedy lidé, k nimž Ježíš mluvil a pro něž evangelisté psali, poté maximálně vytěžit význam, který blahoslavenstvím vtiskl Ježíš tím, jak je sám žil, a nakonec toto vše, bohatství myšlenek, obrazů a emocí, s vervou vrhnout do proudu mého života, naslouchat tomu, co svým Slovem Bůh říká tady a teď právě mně. Celé rozfázované čtení, kdy každý verš byl opatřen velmi výživným komentářem, bylo od počátku modlitbou, neboť jsme dali svůj rozum, vůli i paměť k dispozici Bohu, bylo modlitbou řízenou, v níž však nedocházelo k utiskování myšlení či cítění, bylo však i širokou řekou v modlitbu ústící, protože nakonec zůstal čas probrat všechny výdobytky rozjímání - úvah a vcit'ování - v intimním rozhovoru s Pánem. Z objevů, které nezavřu do vitríny, ale nechám působit v každodenním životě, jen malý příklad: nahlédla jsem, co nejčastěji vyvolává můj nadutý smích zbohatlíka, který se domnívá, že je "za vodou", a je mi trochu jasnější, čím nejvíc blokuju Boží milost, přestože toužím být čistého srdce. A vedle pochopení se mi dostalo i velké posily: Nejen klenoty dobrých rad a nových vhledů jsou určeny k dennímu nošení, také ten opravdový kousek Nebe, jímž pro mne byla možnost prožít mši svatou každý den, dotknout se obydlené monstrence a být naplno, ne

pouze jakoby mimochodem, se všemi a ve všem, byť by šlo o nejprostší činnosti, to všechno není nějaká oáza v konzervě, ale pomůže mi lépe žít skutečnost, do které se vracím.

A nakonec už jen pár adresných poznámek: Antonio, tobě moc děkuju za ohromnou práci - titánskou i mravenčí - a to nejen při přípravě, za ruce často ponořené do kalu našich životů, abys pomohl vynést na světlo, co přehlízíme, za ústa neustále nastrčená vanutí Ducha svatého a zpívající v odpověď. Vám, milí bratři a sestry, děkuju za odvahu sdílet to, o čem přemýšlíte a co cítíte, a za opravdovou snahu respektovat myšlení a cítění druhých, což je dost vzácná kombinace. A vám, kteří při čtení váháte, protože se cítíte být pozváni, děkuju v případě, že to váhání nezametete pod koberec. Jestliže byste příště jeli moc rádi, ale ostýcháte se např. posouvat věkový průměr účastníků tím či oním směrem, mohu vás potěšit: Když totiž obnažíte či jen poodhalíte duši tak, aby ji náš Milovaný mohl očišťovat a naplňovat, a tělo naopak zabalíte do vrstev svetrů tak, abyste v nevytápěných prostorách kláštera nepomrzli, bude váš věk jen marginálním čmáranečkem v dokladech. A kdyby to nepomohlo, stačí zavřít oči; dělám to tak celý život a funguje to.:-)

Jana

Symbióza baroka a současného umění v kostele Pražského Jezulátka

Kostel Panny Marie Vítězné dostal koncem loňského roku krásný dar k 500.výročí od narození sv. Terezie z Ávily od významného českého umělce Otmaru Olivy. Tento velehradský sochař patří k nejvýznamnějším soudobým českým umělcům, jejichž dílo má svůj domov v posvátném prostoru našich chrámů.

Poslední úterní večer v únoru byl v rámci projektu „Člověk v dialogu“ věnován setkání s tímto talentovaným a plodným umělcem, který se spolu s Robertem Svatoněm zamýšlel nad podstatou sakrálního umění a nad tím, jak umělecké dílo vzniká. Součástí večera byl i komentář na způsob duchovní četby jednotlivých prvků liturgického mobiliáře.

Centrální osa, typický prvek barokní architektury, je zvýrazněna hned u hlavního vchodu nádherně dotvořenou kropenkou (která dostala nový, stříbrný baldachýn s nápisem Solo Dio basta); pokračuje k ambonu (stolu slova, který je umístěn pod úroveň oltáře, aby se zdůraznilo „sestoupení slova“. Vyrůstá přímo z podlahy, představující „historii“. Tvarem připomíná starý kmen (třeba z Getsemanské zahrady), do kterého je vložen onyxový klenák, úhelný kámen, mající připomínat vrstvenou bolest. Na noze stolu najdeme i mušle (atribut sv. Augustina). Zvedá se k oltáři (stolu eucharistickému, s onyxovou menzou na bronzovém podnoží, symbolizující Krista položeného v náručí své matky po snětí z kříže) a pokračuje k centrálnímu stříbrnému kříži, jenž svou lehkostí a jednoduchostí linií vede dialog s monumentálním prostorem oltářního retabula a chórovou částí presbytáře. (Kříž vyrůstá ze tří kořenů kmene a v jednotě pokračuje vzhůru. U jeho paty jsou tři hřeby a svinuté stuhy symbolizující šat, o který metali vojáci los.)

Na závěr setkání přečetl P. Petr Glogar dopis od ministra kultury Daniela Hermana k nové liturgické úpravě v kostele Pražského Jezulátka, který ocenil umělcův přínos těmito slovy: „Podaří-li se některému z umělců vstoupit do uceleného architektonického prostoru a dotvářet jej, vyžaduje to nejen odvahu, ale i hluboké porozumění. Otmaru Olivovi se to

v kostele Pražského Jezulátka podařilo. Symbióza baroka a současného umění, rezonance ducha a hmoty, vytváří v tomto předním pražském chrámu mimořádně zdařilou symfonii tvarů, která zcela přirozenou formou podtrhuje duchovní náboj tohoto místa...”

Přijměte tento příspěvek jako pozvánku k návštěvě nám blízkého kostela.

Zdena

Víš, že?...

- * **Modlitba Taizé** v naší farnosti se koná 7. 4. od 21:00 v kapli sv. Barbory.
- * **Farní kalendář** můžete sledovat na naší internetové stránce www.augustiniani.cz
- * **13. farní slavnosti kostela sv. Tomáše.** Park Kampa. Sobota 4. 6. 2016.
- * **Noc kostelů** (10. 6. 2016)
- * Během **augustiniánského týdne**, od 18. do 24. dubna, **nebude večerní mše sv.** v 19:00 hodin.
- * Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

Jarní farní a školní ples bude 22.4.2016 od 18:00 hodin. Lístky můžete zakoupit na vrátnici kláštera anebo u Marie Šárové

Dobrou chuť!

Kuře na bramboráku

Tento recept je do sbírky kuře 100x jinak. Mám ho vyzkoušený, příprava je trochu delší, ale pak se to peče všechno najednou a výsledek je báječný.

Budeme potřebovat: 4 kuřecí stehýnka, 5 větších brambor, 20 dkg anglické slaniny, 1 cibuli, 3 vejce, 3 housky, mléko, sůl, majoránku, mletý kmín, koření na pečené kuře, trochu sladké mleté papriky, česnek a máslo na vymazání pekáčku.

Housku nakrájíme na kostičky a namočíme trochou mléka, cibuli nakrájíme a společně se slaninou osmahneme.

Brambory nahrubo nastrouháme, osolíme a vymačkáme z nich tekutinu, přidáme osmahnutou cibulku se slaninou, vymačkanou housku, česnek, koření a vejce. Dobře všechno rozmícháme a dáme do pekáčku vymazaného máslem. Stehýnka osolíme, potřeme trochu sladkou paprikou a položíme na těsto kůží dolů. Jakmile se to trochu zapeče, stehýnka obrátíme a necháme dopéci na kůřičku. Během pečení potíráme mašlovačkou tekutinou, která se tvoří v pekáčku.

Přeji Vám krásný duben a snad se dočkáme i toho dlouho očekávaného jara.

Dobrou chuť

Hanka

XIX. POUŤ DO SV. DOBROTIVÉ „Maria, Matka Božího Milosrdenství“

Sobota, 7. května 2016

Program jubilejní pouti milosrdenství 2016

08:30 Odjezd z Prahy

10:00 Začátek pouti v obci Těně. Modlitba růžence

12:00 Příchod do kláštera. Prohlídky areálu. Možnost svátosti smíření

14:00 Poutní mše svatá

15:00 - 17:00 Kulturní a zábavný program

Zvláštní jubilejní chrám: **Kostel Panny Marie a sv. Benigny** (Svatá Dobrotivá v Zaječově) poutní kostelem ustanoven na období 1. července – 31. srpna 2016.

Informace a přihlášky v sakristii kostela sv. Tomáše anebo o na mailu osaprag@augustiniani.cz

XVIII. Augustiniánský týden

18. 4. - 24. 4. 2016 Klášter sv. Tomáše, Josefská 8. Praha 1

„Sv. Augustin, řeholník milosrdenství“

18. dubna

18:00 *Začátek augustiniánského týdne*

18:15 *Přednáška*

Ph.Lic. Santiago Sierra Rubio, OSA: „Milosrdenství u sv. Augustina“

19. dubna

18:00 *Přednáška*

Ing. Jozef Ržonca, Ph.D., OSA: „Boží milosrdenství u sv. Tomáše z Villanovy, OSA“

20. dubna

18:30 *Přednáška*

Mgr. Alena Tesková: „Čas ve vztahu k věčnosti a ve vztahu k druhým podle Augustinových Vyznání“

21. dubna

18:15 *Prohlídka*

P. PhDr. William S. Faix, OSA: „Po stopách svatých Božího milosrdenství“ (Kostel sv. Tomáše)

22. dubna

18:00 *Kulturní akce*

23. dubna

18:00 *Čtení z nového vydání „Vyznání“ sv. Augustina (Kostel sv. Tomáše)*

19:00 *Svatotomášský sbor: Koncert ke cti sv. Augustina (Kostel sv. Tomáše)*

24. dubna. Obrácení sv. Augustina

9:30 *Mše sv.*

Pro vnitřní potřebu církve vydává

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2016

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme Vás o příspěvky a náměty.